

Sygn. akt II DOW 28/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski (przewodniczący)
SSN Piotr Sławomir Niedzielak (sprawozdawca)
Ławnik SSN Katarzyna Borkowska

Protokolant Marta Brzezińska

z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu regionalnego Mariusza Gózdą

w sprawie prokuratora Prokuratury Rejonowej w B.

J. S. W.,

obwinionej o popełnienie przewinień dyscyplinarnych określonych w art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 lutego 2020 r.

po rozpoznaniu w Sądzie Najwyższym Izbie Dyscyplinarnej

na rozprawie w dniu 8 lipca 2021 r.

odwołań: obrońcy obwinionej oraz Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego dla (...) okręgu regionalnego

od postanowienia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym

z dnia 23 września 2020 r., sygn. PK I SD (...)

**1. zmienia zaskarżone postanowienie w ten sposób, że
uniewinnia obwinioną od popełnienia zarzucanych jej przewinień
dyscyplinarnych;**

2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy E. T. K. pismem z dnia 18 maja 2020 r., sygn. akt PO V WO (...), w odpowiedzi na wniosek Prokuratora Rejonowego – D. N. o podjęcie czynności wobec prokurator J. S. W., wymierzyła obwinionej karę porządkową upomnienia za przewinienia dyscyplinarne z art. 137 § 1 Ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze, uznając, że stanowią przewinienia mniejszej wagi polegające na tym, że:

1. w dniu 17 kwietnia 2019 roku prokurator J. S. W. odmówiła wykonania polecenia Prokuratora Rejonowego w B. w sprawie zorganizowania prelekcji na temat „odpowiedzialność karna osób niepełnosprawnych intelektualnie” dla grona pedagogicznego Zespołu Szkół Specjalnych nr (...) w B., na podstawie pisma skierowanego przez Dyrektora Zespołu Szkół do Prokuratury Rejonowej w B., którą to prelekcję ostatecznie zorganizował i przeprowadził inny prokurator wskazanej jednostki prokuratury, przez co naruszyła Pani dyspozycje przepisów art. 7 § 2 ustawy Prawo o prokuraturze w zw. z § 60 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 roku Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. 2017.1206 j.t. ze zm.),
tj. przewinienia służbowego z art. 149 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz.U. 2019.740 j.t. ze zm.)
2. w okresie od 20 maja do 28 czerwca 2019 roku prokurator J. S. W. dopuściła się naruszeń godności urzędu prokuratora polegających na tym, iż:
 1. w dniu 20 maja 2019 roku na terenie Prokuratury Rejonowej w B. w godzinach urzędowania, naruszając § 16 Zbioru zasad etyki zawodowej prokuratorów (Uchwała Krajowej Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym z dnia 12 grudnia 2017 roku), użyła wobec prokuratora A. K. niegrzecznych słów oraz wykonała w stosunku do niej obraźliwy gest,

2. w okresie od 20 maja do 28 czerwca 2019 roku dokonała nagrania łącznie 5 rozmów prowadzonych z Prokuratorem Rejonowym D. N. i pracownikiem ochrony Prokuratury Rejonowej w B. oraz przebiegu narady służbowej, i tak:
3. w dniach 20 maja, 12 i 28 czerwca 2019 roku na terenie Prokuratury Rejonowej w B. nagrała rozmowy z Prokuratorem Rejonowym oraz jedną rozmowę telefoniczną z D. N.,
4. w dniu 19 czerwca 2019 roku nagrała rozmowę z pracownikiem ochrony Prokuratury Rejonowej w B.,
5. w dniu 11 czerwca 2019 roku nagrała przebieg narady służbowej Prokuratora Rejonowego w B. z pozostałymi prokuratorami wskazanej jednostki, które to nagrania odbyły się bez wiedzy i zgody osób nagrywanych, przez co dopuściła się uchybienia godności urzędu prokuratora,
tj. przewinienia służbowego z art. 149 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz.U. 2019.740 j.t. ze zm.)

Prokurator J. S. W. wniosła sprzeciw od tej decyzji. W uzasadnieniu podniosła między innymi, że zainicjowanie postępowania jest przejawem mobbingu ze strony byłego przełożonego, nagrywanie przez nią rozmów miało na celu udokumentowanie tego procederu, nigdy nie odmówiła wykonania polecenia służbowego oraz, że dano wiarę twierdzeniom prokurator A. K. przy braku możliwości ich weryfikacji.

W oparciu o powyższe, obwiniona wniosła o uchylenie wymierzonej kary.

Prokurator Okręgowy – E. T. K. działając w oparciu o art. 149 §4 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze i przekazując akta postępowania służbowego, podtrzymała argumentację podniesioną w wymierzonej karze porządkowej i wniosła o nieuchylenie kary upomnienia.

Prokurator Regionalny w K., wobec wniesionego przez prokurator J. S. W. sprzeciwu, decyzją z dnia 27 maja 2020 r., uchylił karę porządkową upomnienia i w trybie art. 149 § 4 pkt 3 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze przekazał sprawę za pośrednictwem rzecznika dyscyplinarnego do rozpoznania sądowi dyscyplinarnemu.

W rezultacie tej decyzji, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego dla (...) okręgu regionalnego pismem z dnia 1 czerwca 2020 r., Nr RP III WOS (...), przesłał akta postępowania służbowego Prokuratora Okręgowego w K., nr PO V WO(...) na podstawie art. 149 § 4 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze do Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym wnosząc o nieuwzględnienie sprzeciwu prokurator J. S. W..

Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym, na posiedzeniu, postanowieniem z dnia 23 września 2020 r., sygn. PK I SD (...):

1. stwierdził, że prokurator J. S. W. dopuściła się przewinienia dyscyplinarnego z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze opisanego we wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu regionalnego M. G. z dnia 1 czerwca 2020 r. sygn. RP III WOS (...)
2. na podstawie art. 142 § 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze odstąpił od wymierzenia kary
3. na podstawie art. 166 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o Prokuraturze kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Odwołanie od postanowienia wywiódł obrońca obwinionej – prokurator Prokuratury Okrękowej w K. delegowany do Prokuratury Krajowej – P. O.. Zaskarżył postanowienie w całości. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść postanowienia, a to art. 366 § 1 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez:
 1. zaniechanie realizacji określonych nakazów płynących z przepisów prawa procesowego tj. nieodtworzenie i nieudokumentowanie w formie protokołu zapisu rozmów znajdujących się na nośniku w aktach Prokuratury Okrękowej w K. o sygn. PO V WO (...) oznaczonym jako: „kopia płyty CD nagrania do postępowania służbowego PO V WO (...) podczas, gdy ww. akta zostały załączone przez Sąd w poczet materiału dowodowego i Sąd miał obowiązek odtworzyć nagrania, a zatem nie ujawnił na rozprawie części istotnego materiału dowodowego;

2. nieprzeprowadzenie wszystkich niezbędnych dowodów w tym także z urzędu i nie przesłuchanie w charakterze świadka osób, których wiedza miała decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. prokuratorów: D. N. i A. K., a dopuszczenie dowodu z notatek urzędowych zastępujących zeznania ww. osób;
3. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 41 § 1 k.p.k. poprzez zaistnienie w stosunku do dwóch sędziów składu orzekającego: F. M. i P. M. okoliczności o takim charakterze, że mogły powstać uzasadnione wątpliwości, co do ich bezstronności z uwagi na miejsce wykonywania przez wskazanych sędziów zawodu prokuratora powiązane z miejscem pracy prokuratorów bezpośrednio zaangażowanych w rozpatrywaną przez Sąd sprawę;
4. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mające wpływ na treść wyroku, poprzez przyjęcie przez Sąd Dyscyplinarny, że J. S. W. :
 1. „odmówiła wykonania polecenia służbowego” podczas, gdy J. S.- W. nie odmówiła przeprowadzenia prelekcji, ale mając uzasadnione powody prosiła Prokuratora Rejonowego o wyznaczenie do tego innej osoby,
 2. „nieetycznie zachowała się w stosunku do prokurator A. K. podczas, gdy nie wykonała gestu, ani nie wypowiedziała słów, które można by uznać za „nieetyczne”,
 3. „bezprawnie nagrywała współpracowników bez ich wiedzy” podczas, gdy nagrywanie rozmowy z inną osobą przez adresata nagranych słów nie jest „bezprawne”.

W konkluzji obrońca obwinionej wniósł o uniewinnienie J. S. W. od postawionych jej zarzutów dyscyplinarnych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Postanowienie zaskarżył w całości również Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego dla (...) okręgu regionalnego. Zarzucił postanowieniu: rażącą niewspółmierność kary polegającą na odstąpieniu od wymierzenia prokuratorowi J. S. W. kary w sytuacji, gdy Sąd Dyscyplinarny ustalił, że przypisane

jej zachowanie stanowiło oczywiste i rażące naruszenie wskazanych przepisów prawa - art. 7 § 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze w zw. z § 60 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, a także uchybienie godności urzędu - przez naruszenie § 16 Zbioru zasad etyki zawodowej prokuratorów, przyjętego uchwałą Krajowej Rady Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym z dnia 12 grudnia 2017 roku.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez wymierzenie prokurator J. S. W. za przypisane jej przewinienie dyscyplinarne, kary upomnienia.

Na rozprawie przed Sądem Najwyższym w dniu 8 lipca 2021 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu regionalnego poparł swoje odwołanie modyfikując je w taki sposób, że wskazał na możliwość uchylenia zaskarżonego postanowienia z uwagi na brak jednoznacznej interpretacji przepisów ustawy Prawo o prokuraturze należałoby skierować sprawę do ponownego rozpoznania i wniósł o oddalenie odwołania obrońcy obwinionej.

Na rozprawie przed Sądem Najwyższym w dniu 8 lipca 2021 r. obrońca obwinionej wniósł o oddalenie odwołania Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego, z wyjątkiem zmodyfikowanej jego części - w zakresie uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, którą to modyfikację poparł. Również obwiniona wniosła o uniewinnienie, popierając stanowisko swojego obrońcy, ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Uznanie, że prokurator J. S. W. popełniła zarzucane jej przewinienia dyscyplinarne byłoby rażąco niesprawiedliwe.

Odnosząc się do pierwszego z przypisanych prokurator J. S. W. przewinień dyscyplinarnych, tj. odmowy wykonania polecenia służbowego, niezależnie od kwestii, czy wydane polecenie, w świetle przepisów ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, w szczególności jej art. 7 § 2, obejmowało kwestię leżącą w zakresie uregulowanym w przepisach art. 2 i 3 tej ustawy, nawet przy szerokiej

wykładni tych przepisów, brak jest podstaw faktycznych do stwierdzenia, że prokurator J. S. W. rzeczywiście odmówiła wykonania wydanego jej polecenia. Rzecz bowiem w tym, że nie sposób uznać, aby prokurator przełożony wydał prokurator J. S. W. wiążące ją polecenie, które zobowiązana była wykonać. Przeciwnie, okoliczności sprawy wskazują, że do wydania takiego polecenia w istocie rzeczy nie doszło, gdyż prokurator przełożony, w wyniku podniesionych przez prokurator J. S. W. okoliczności, że nie czuje się ona kompetentna do przeprowadzenia prelekcji na temat „odpowiedzialność karna osób niepełnosprawnych intelektualnie” dla grona pedagogicznego Zespołu Szkół Specjalnych nr (...) w B., ostatecznie się z pierwotnego zamiaru wycofał, polecając przeprowadzenie prelekcji innej osobie i to przed upływem zaplanowanego terminu jej przeprowadzenia. Prokurator J. S. W. na żadnym etapie komunikacji z przełożonym nie odmówiła wykonania polecenia służbowego. W swoich wywodach podnosiła jedynie argumenty przemawiające za powierzeniem zadania innej, bardziej kompetentnej niż ona osobie, gdyż zarówno rodzaj spraw, którymi zajmowała się w Prokuraturze, jak i jej subiektywne odczucie co do poziomu swoich umiejętności akademickich, jako argumenty wyłącznie merytoryczne, przemawiały za wskazaniem do wykonania wspomnianej wyżej czynności innej osoby. Wymiana zdań, która wywiązała się na tym polu miała również związek z brakiem rzeczowej odpowiedzi ze strony przełożonego na pytania i wątpliwości obwinionej. Wyraźnie podkreślić przy tym należy, że na bezpośrednie pytanie Prokuratora Rejonowego, czy obwiniona odmawia wykonania polecenia służbowego, jej przecząca odpowiedź była jednoznaczna i klarowna. W związku z tym oraz ponadto brakiem jakichkolwiek informacji o zmianie osoby prelegenta i powodów takiej decyzji, należy przyjąć, że działania Prokuratora Rejonowego zmierzające do ukarania prokurator J. S. W. nie znalazły podstaw w jej zachowaniu.

W takiej ocenie utwierdza to, że w innym wypadku prokurator przełożony powinien był, wobec stanowiska prokurator J. S. – W., poinformować ją, że jej stanowiska nie przyjmuje do wiadomości i zobowiązać ją ostatecznie, w sposób kategoryczny do podjęcia czynności wskazanych w wydanym poleceniu, pod rygorem zainicjowania konsekwencji służbowych, choćby takich, jak wskazane w

art. 149 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, co jednak nie nastąpiło.

Reasumując stwierdzić należy, że w omówionym wyżej zakresie zachowanie prokurator J. S. W. nie nosiło znamion zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego.

Jednocześnie nie można podzielić także zapatrywań sądu dyscyplinarnego I instancji, który generalnie wyłącznie na podstawie twierdzeń prokurator A. K., uznał, że prokurator J. S. W. uchybiła godności urzędu poprzez użycie wobec niej niegrzecznych słów oraz wykonanie obraźliwego gestu. W zaistniałej w niniejszej sprawie sytuacji procesowej, brak jest realnych podstaw do skutecznej weryfikacji wersji zdarzenia przedstawianych przez obydwie panie prokurator, co powinno prowadzić, do jednoznacznego wniosku o braku podstaw do przypisania prokurator J. S. W. zarzucanego jej w tej mierze przewinienia dyscyplinarnego. W grę wchodzi bowiem, wobec nie dającego się obiektywnie poszerzyć zasobu źródeł dowodowych, niemiarodajne wartościowanie, w aspekcie zasad deontologicznych, urzędu prokuratora, która z subiektywnych ocen zdarzenia przedstawiona przez jedną z jego dwóch stron jest prawdziwa, zaprezentowana przez prokurator A. K., czy też przez prokurator J. S. W.. W ocenie Sądu Najwyższego, przeprowadzenie w omawianym zakresie konfrontacji, pomiędzy uczestniczkami zdarzenia, nie miałyby w istocie realnej wartości dowodowej, wobec ich zaangażowania emocjonalnego w zajście, w sytuacji nie podlegającego żadnej wątpliwości narastającego konfliktu kadrowego w Prokuraturze Rejonowej w B., tym bardziej, że prokurator J. S. W. wskazała prokurator A. K. byłemu Prokuratorowi Rejonowemu D. N., jako bardziej predystynowaną do przeprowadzenia wspomnianej już prelekcji.

W świetle powyższych rozważań i zasad rządzących postępowaniem dyscyplinarnym prokuratorów, poprzez odpowiednie stosowanie przepisów postępowania karnego, a zatem również art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, zasadnym było uniewinnienie prokurator J. S. W. również od wyżej rozważanego zarzutu przewinienia dyscyplinarnego.

Wreszcie trzeba podkreślić, że charakter relacji między obwinioną, a Prokuratorem Rejonowym D. N. odgrywa istotne znaczenie dla oceny stawianych Prokuratorowi J. S. W. zarzutów, także w odniesieniu do trzeciego z nich, tj. nagrywania przez obwinioną rozmów służbowych.

Prokurator J. S. W. w sposób rzetelny, nie budzący wątpliwości opisała sferę motywacyjną swego działania, podkreślając, że podjęła je z uwagi na uzasadnione przeświadczenie, że jest mobbingowana przez przełożoną, czego konsekwencją było złożenie przez obwinioną zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, do którego to załączone zostały sporządzone nagrania. Podkreślenia wymaga fakt, że obwiniona wykorzystała je wyłącznie w rzeczonym postępowaniu dla zobrazowania zaistniałej sytuacji, nie upubliczniła ich zaś w jakikolwiek inny sposób, który choćby potencjalnie mógłby godzić w dobro prokuratury powszechnej, a tym samym uchybiał godności prokuratora w rozumieniu art. 137 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, w jej aktualnym, czy też poprzednim brzmieniu. Przeciwnie, jej działanie miało na celu zapewnienie właściwych zasad funkcjonowania służby prokuratorskiej, których wyrazem jest między innymi Zbiór Zasad Etyki Zawodowej Prokuratorów, którzy tym bardziej jeśli sprawują w niej określone prawem funkcje kierownicze lub nadzorcze powinni dbać między innymi o to, aby relacje międzyludzkie w miejscu pracy były pozbawione zbędnych napięć i nie powodowały niepożądanego stresu (§ 16 Zbioru). Trzeba w tym kontekście podnieść fakt, że od momentu zmiany na stanowisku Prokuratora Rejonowego w B. ustał konflikt na linii służbowej między obwinioną, a przełożonym, będący głównym źródłem niniejszego postępowania.

Należy też podkreślić, że dobro służby prokuratorskiej wymaga, w stosunkach służbowych, reakcji miarodajnych do zaistniałych zdarzeń, a w realiach niniejszej sprawy powinny one sprowadzić się do stosownej, możliwie wczesnej, reakcji przełożonych służbowych na poziomie prokuratury okręgowej lub regionalnej, w formie rozmów ostrzegawczych, przed sięgnięciem do narzędzi mających dalej idące skutki, również z punktu widzenia zewnętrznego wizerunku prokuratury powszechnej.

Dlatego też i w przedmiotowym zakresie należało uniewinnić prokuratora J. S. W. od popełnienia zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego.

W tym stanie rzeczy, jest oczywiste, że nie można było podzielić zarzutu podniesionego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego dla (...) okręgu regionalnego, jako skierowanego przeciwko rozstrzygnięciu o karze.

Na koniec, dla porządku, zarówno w kontekście odwołania obrońcy obwinionej, jak i stanowiska Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego dla (...) okręgu regionalnego, wskazać należy, że zaskarżone rozstrzygnięcie oraz postępowanie przed sądem pierwszej instancji, budzi poważne wątpliwości procesowe, które nawet gdyby nie było podstaw do uniewinnienia prokurator J. S. W., mogłyby prowadzić do uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu przy Prokuratorze Generalnym.

Takie stanowisko uzasadniają reguły rzetelnego postępowania, które mają zastosowanie do spraw tego rodzaju co niniejsza, nie tylko z uwagi na jej quasi karny charakter, ale wprost z uwagi na treść art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze odsyłającego, oczywiście z określonymi odrębnościami, do przepisów Kodeksu postępowania karnego. Stwierdzić bowiem trzeba, niezależnie od ewentualnych intencji ustawodawcy, że zastosowanie trybu określonego w art. 149 § 4 pkt 3 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, powoduje w istocie przekształcenie się odpowiedzialności służbowo – porządkowej w odpowiedzialność dyscyplinarną i statuuje zaistnienie sprawy dyscyplinarnej, której przedmiotem jest ewentualna odpowiedzialność prokuratora za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego. Sąd dyscyplinarny rozstrzyga zatem w przedmiocie odpowiedzialności prokuratora za takie przewinienie, czyli decyduje o winie prokuratora za zarzucany mu czyn dyscyplinarny i ewentualnie o karze za jego popełnienie. Niezależnie zatem nawet od literalnego brzmienia przepisów art. 149 § 4 pkt 3, § 6 oraz § 7 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze sąd dyscyplinarny, jeśli przypisuje prokuratorowi przewinienie dyscyplinarne, nie może uczynić tego w formie postanowienia, lecz musi wydać w takiej sprawie innego rodzaju orzeczenie, a forum jego wydania nie powinno być posiedzenie, lecz rozprawa, choćby dlatego, że nawet w wypadku określonym w art. 158a ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze nie określono forum procedowania, a tym bardziej, że jednocześnie brak jest możliwości prostego

odwołania się do instytucji postępowania karnego, tj. nakazowego, czy też o warunkowym umorzeniu postępowania. Dla powyższej oceny, z uwagi na zasady rzetelnego postępowania, nie może mieć przy tym znaczenia nawet treść art. 149 § 6 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, która zdaje się sugerować odmienny od dyscyplinarnego tryb postępowania o wyłącznie służbowo – porządkowym charakterze, co powodowałoby, że rolą sądu dyscyplinarnego (nawet w dwóch instancjach) jest wyłącznie kontrola decyzji przełożonego służbowego, który nie chce przychylić się do sprzeciwu wniesionego przez prokuratora od nałożonej kary porządkowej upomnienia. Zasadność powyższej sugestii nie może się bowiem obronić w świetle treści art. 149 § 4 pkt 2 i 3 i ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze. Jeśli bowiem, na skutek wniesionego sprzeciwu od wymierzenia kary porządkowej, miałaby nastąpić wyłącznie sądowa kontrola decyzji służbowo – porządkowej, a nie uruchomienie postępowania dyscyplinarnego, ustawodawca uregulowałby to wprost nie uciekając się do szczególnej instytucji sprzeciwu, lecz innej zbliżonej w swej istocie do zwykłego zażalenia, np. zastrzeżenia w rozumieniu art. 37 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, czego jednak nie uczynił. Ustawodawca dałby zarazem prokuratorowi przełożonemu uprawnienie do bezpośredniego przekazania sprzeciwu, celem kontroli zasadności upomnienia, sądowi dyscyplinarnemu. Tymczasem upoważnił prokuratora przełożonego jedynie do uchylenia kary porządkowej upomnienia i przekazania, nie sprzeciwu, lecz sprawy rzecznikowi dyscyplinarnemu do przeprowadzenia wyjaśniającego (art. 149 § 4 pkt 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze) albo za pośrednictwem rzecznika dyscyplinarnego (a zatem również nie bezpośrednio) do rozpoznania sądowi dyscyplinarnemu (art. 149 § 4 pkt 3 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze). W szczególności dla właściwej wykładni omawianej kwestii należy podkreślić znaczenie pierwszej ze wskazanych instytucji, gdyż przekazanie sprawy w celu przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego oznacza możliwość uruchomienia pełnej ścieżki postępowania dyscyplinarnego określonej w art. 154, 155 i kolejnych ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze. Ta ostatnia okoliczność nie może jednocześnie nie przełożyć się na poczynienie uwagi, w kontekście treści art. 149 § 6 ustawy z dnia 28 stycznia 2016

r. Prawo o prokuraturze, że nie może być tak, aby jedynie od decyzji przełożonego prokuratora (która może być w skrajnych wypadkach zupełnie arbitralna) zależało, jakie uprawnienia procesowe w zakresie prawa do obrony będzie miał w toczącym się postępowaniu obwiniony prokurator w związku z wniesieniem przez siebie sprzeciwu (u którego podstaw, jak w wypadku niniejszej sprawy, legło przekonanie o braku podstaw do pociągnięcia obwinionej do odpowiedzialności za przewinienie dyscyplinarne). Dlatego też w świetle zasad rzetelnego postępowania nie sposób zaakceptować interpretacji, że przepis art. 149 § 6 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze ogranicza sąd dyscyplinarny jedynie do ewentualnego wysłuchania rzecznika dyscyplinarnego i obwinionego prokuratora. Uznać natomiast należy, że sąd dyscyplinarny zawsze może i powinien przeprowadzić wnioskowane przez obwinionego dowody, które miałyby prowadzić do uwolnienia obwinionego od stawianych mu zarzutów.

W kontekście poczynionych powyżej rozważań, nasuwa się uwaga, że kwestia rozwiązań przyjętych w art. 149 ustawy Prawo o prokuraturze, zarówno z przyczyn aksjologicznych jak i spójności systemowej oraz zasad poprawnej legislacji, powinna stać się przedmiotem szybkiej interwencji ustawodawczej (która mogłaby między innymi polegać na spójnym powiązaniu treści art. 149, z treścią art. 158a ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze).

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.